

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

ANALYSIS|| FIDEI CA=||THOLICAE,||

Valencia, Gregorio de

Ingolstadii, 1585

VD16 V 55

Primariam Jllam Jn Ecclesia Avctoritatem successoribus etiam D. Petri à
Christo conferri.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47934)

PRIMARIAM ILLAM IN ECCLESIA AVCTO-
ritatem successoribus etiam D. Petri à Christo conferri.

*D. Petrum in
cura uniuersa
li Ecclesia, suc-
cessores fuisse
habiturum.*

HÆc vis atque sententia huius propositionis est, vo-
luisse Christum, vt Petro vita defuncto aliquis per-
petua serie successionis in locum Petri ab Ecclesia recipe-
retur, cui Christus ipse auctoritatem supremam sicut Pe-
tro conferret de fidei & aliis rebus ea constituendi, qua
ad salutem fidelium pertineant. Hanc autem Catholi-
cam assertionem Ioannes VViclephus hæreticus nega-
uit, cuius error vigesimus septimus (vnà cum aliis in Cõ-
cilio Constantiensi damnatus) fuit talis: Non est, inquit,
scintilla apparentiæ, quòd oporteat in spiritualibus esse
vnum caput regens Ecclesiam, quod semper cum ipsa
Ecclesia militante conuersetur & conseruetur. Quem
errorem Lutherus & Calvinus & reliqui Sectarij recen-
tiores sequuti sunt.

Sec. 8. & 15.

PROBATIO I.
ex Ecclesia toti-
us consensu.

CONtra hos omnes probatur assertio nostra; Primùm
ex consensu Conciliorum & Patrum suprà citato-
rum, atque ad eò totius Ecclesiæ Catholicæ, quæ verba
illa: *Tu es Petrus*, id est, solidus in fide; & *super hanc petram*,
&c. Itemque illa: *Confirma fratres tuos.* &: *Pasce oues meas*,
ad Petri etiam successores pertinere intellexit. Quod
vnum aduersus omnes hæreticorum corruptelas & va-
nas interpretationes satis esse nobis deberet. Nam quod
sæpe dicendum est, ille est certissimus Scripturæ sensus,
quem Ecclesia esse intelligit. Peculiariter autem ad eius
rei confirmationem valent ea sanctorum Patrum testi-
monia, quæ etiam nominatim confirmant, Romanos
ipso Pontifices, illos Petri successores esse, ad quos item
ea Christi verba, Diuo Petro dicta, pertinuerint. De qui-
bus testimoniis postea etiam suo loco dicemus.

*Talia quoque
sunt omnia illa
veterum Pon-
tificum testimo-
nia paulo super-
ius allegata
pro primatu D.
Petri.*

DEINDE

DEINDE eadem assertio probatur tum ex ipsis Christi verbis ad D. Petrum, tum etiam ex eo fine, cuius causa Petrum vniuersæ Ecclesiæ præfecerat. Ex verbis quidem. Nam dum ait absolute: *Super hanc petram edificabo Ecclesiam meam*: procul dubio de Ecclesia illa loquitur, quæ iuxta certissimas^a promissiones ad finem vsque mundi duratura est: hæc enim est omnino illa Ecclesia ipse. Hanc autem Ecclesiam ita perpetuò duraturam ædificare supra Petrum ipsum solum non potuit. Intellexit igitur ibi Petrum & successores eius, vt optimè Diuus Thomas libro aduersus Gentes^b tertio est argumentatus. Item ex eo quod Christus dicit: *Pasce oues meas*, dupliciter eadem veritas colligitur; vt eruditè à^c Caietano in tractatu de institutione Romani Pontificis notatum est. Primum, quoniam officium ibi Pastoris ordinarium instituit: vt vel ex ipso Pastoris nomine (quod ordinarium quoddam officium significat) intelligi potest. Necesse autem est, vt Pastoris officium ordinarium tandiu duret, quandiu ipsum ouile duraturum est. Fuit autem Christi ouile in finem vsque mundi duraturum; neque illud solus Petrus sine successoribus perpetuò pascere potuit: Est igitur auctoritas eius officij non Petro tantum, sed etiam eius successoribus à Christo commissæ. Deinde, quia *oues meas* itidem absque exceptione dicit: proinde oues omnes intelligit, quæ vsque ad consummationem seculi efficient vnum ouile serie perpetua. Has autem omnes solus Petrus, vt iam dictum est, pascere non potuit. Quare tradita est etiam successoribus auctoritas illas pascendi.

IAM ex ipso etiam fine, cuius causa Petrus eiusmodi auctoritatem accepit, idem probatur. Is enim finis fuit, vt vno pastore atque *capite constituto, schismatis tolleretur occasio,*

PROBATIO
II. ex ipsa forma Christi Verborum.

^a Isai. 59.
Matth. vlt. &c.

^b Cap. 26.

^c Cap. 12.

PROBATIO
III. ex eorumdem Christi Verborum fine.

d Lib. I. cont.
Iouin.
e Lib. de unit.
Ecclesiæ.
Opt. lib. 2. cõ-
tra Parm.

sis, inquit^d Hieronymus; & vt *una Ecclesia & una Cathedra esse monstratur*; inquit^e Cyprianus; & *vt in illa una Cathedra unitas ab omnibus seruetur*, inquit Optatus; & in summa vt Ecclesiæ ipsi toti quàm rectissimè Christus ipsius sponsus consuleret, sicut suprâ ostensum est. Atqui non minus voluit Christus Ecclesiæ suæ consultum esse defuncto Petro quàm eo viuento, siquidem eam perpetua caritate diligit. Voluit igitur vnum aliquem Petri successorem, illo defuncto, perpetua serie in Ecclesia præesse.

PROBATIO
III. ab exem-
plo Veteris Sy-
nagoga.
f Isai. 5.
g Deut. 17.

ACCEDIT quod non minus Ecclesiam suam modo Dei filius diligit, quam olim Synagogam, de qua per^f Isaiam dixit: *Quid est quod debui ultra facere vineæ meæ, & non feci? Sed illi Pastorem vnum^g prouidit* (omni tempore quo stare certè illa debuit) vt illius auctoritate controuersæ omnes exortæ definirentur. Igitur & iam Ecclesiæ suæ Petrum pastorem præficiens, perpetuò cum in successoribus suis præesse illi voluit. Nam quod Sectarij quidam comminiscuntur, vnum illum sacerdotem in veteri Synagoga tantummodo debuisse iudicare de controuersis politicis; nõnne ex ipsis Scripturæ verbis manifestissimè redarguitur? Etenim cum absolutè dixisset Moyses: *Venies ad sacerdotes & ad iudicem qui fuerit illo tempore, &c. & facies quodcunqve dixerint qui præsunt loco quem elegerit Dominus, & docuerint te* (quia nimirum consilio etiam illi sacerdoti erat vtendum aliorum) *iuxta legem eius, sequerisq; sententiam eorum, nec declinabis ad dexteram, neque ad sinistram*: continuò subiungit: *Qui autem superbit nolens obedire sacerdotis imperio qui eo tempore ministrat Domino Deo, ex decreto iudicis morietur homo ille*. In omnibus igitur omnino, atque adedò multò maximè in materia religionis, dicto audientes sacerdoti esse oportebat. At,

At, inquit Caluinus, dispar ratio est. Nam Synagoga atque etiam Ecclesia quo tempore viuebat Petrus, angustiis terminis continebatur: postea per vniuersum orbem diffusa est. Ita si maximè expediuisset tunc temporis illi præficere pastorem vnum: tamen non etiam expediret, vt postea quoq; vnus ei Pastor præsit. Quemadmodum, nec si commodè possit alicui colono vnus vel alterius agri cura committi, illico sequitur, perinde expedire, vt agrorum totius orbis cultura vni committatur. Non vidit hic Caluinus, illâ, quam obiicit, rationis disparitate, nostro argumento vim addi, non minui. Etenim quò maiore ouium varietate & numero existente, maius est periculum dissidiorum, quibus Ecclesia scindatur; eò maior nunc necessitas est vnus Pastoris, cuius auctoritate & officio controuersia componi possint. Cuius rei vel ipsæ dissensiones Sectariorum, irreconciliabiles, eò quòd extra ouile Christi oberrantes Pastorem vnum minimè agnoscunt, argumento esse possunt.

Neque verò Caluini exemplum nobis obstat. Pontifici enim vniuersalis quædam cura eademque spiritua-
lis incumbit, quam ille attributa ministris inferioribus tanta potestate quanta satis sit, haud difficulter sustinere potest, vt supra à nobis explicatum est. Muneris agrorum colendorum alia est ratio. Ex qua si libeat Caluino argumentum ad propositum petere, longius quàm ipse etiam volet, progredia-
tur necesse est. Nempè vt similiter probet, ne vnus quidem diœcesis paulò amplioris curam vni Episcopo rectè committi posse. Nam nec vnus potest colonus omnes vnus prouinciæ agros conuenienter colere.

Atque eiusdem farinae sunt reliquæ cauillationes, quibus Sectarij conantur perperam efficere, Euangelij
m locos,

Lib. 4. institut.
cap. 7.

Confutatio
Caluiniana ob-
jectionis contra
precedentem
probationem.

Non deberet
vnus Episcopus
præesse vni toti
prouincia, si
valeret aliquid
argumentatio
Caluini.

Generalis regula per quam obsecutionibus omnibus responderi possit, quibus Sectarij contendunt non debuisse aliquem in Universali Ecclesia curam D. Petro succedere.
h Matth. 16.
i Luc. 22.
k Ioan. 21.
l Matth. 16.
m Ioan. 21.
n Luc. 22.

• Lib. 2. de Eccles. cap. 35.
 p Lib. 2. doct. fid. antiq. c. 30.
 q In Tract. de institut. Rom. Pont. cap. 12.
 r Lib. 6. de locis Theolog. cap. vlt.
 s Serm. 1. de assumpt. sua.

locos, qui sunt de Petri auctoritate, ad aliquos eius successores minimè pertinere. Sed ad omnes id genus cavillatiunculas refutandas hæc quasi regula adhibenda est. Quæ Diuo Petro à Christo Domino dicta esse Euangelium commemorat, ea duplicis sunt generis. Quædam ad ordinarium Pastoris officium spectant. Ut illud: *h Tu es Petrus, & super hanc petram; &c.* Et: *l Confirma fratres tuos.* Et: *k Pasce oves meas; &c.* Alia ad Petri priuatam personam pertinuerunt. Ut illud: *l Vade post me Satana.* Et: *m Alius cinget te, & ducet quò non vis.* Et illud etiam: Tu aliquando *n conuersus*, id est, postquam à peccato resipueris per poenitentiam. Nec enim necesse est, omnes, qui officio summi pastoris in Ecclesia functuri sunt, prius quàm fratres cum auctoritate confirmet, in peccatum illud Petri aut aliud incidere, à quo resipiscant. Iam verò quæ sententiæ sunt prioris generis, ea ad successores etiã Petri rectè censeat Ecclesia referri debere. Posterioris generis non item. Quæ de re plura Lector (si necesse esse putat) videre potest apud *o* Turcrematam, & *p* Thomam VValdensem, *q* Caietanum, & *r* Melchiorem Canum. Ego, quæ à me sunt iam breuiter explicata, satis esse iudico, ut intelligatur, rectè à D. Leone de auctoritate successorum D. Petri illud scriptum esse, quod in huius puncti conclusione oportunè poni potest: *l Soliditas, inquit, illius fidei, quæ in Apostolorum principe est laudata, PERPETVA est. Et sicut permanet, quod in Christo Petrus credidit; ita permanet, quod in Petro Christus instituit. Manet ergo dispositio veritatis, & beatus Petrus in accepta fortitudine petra perseverans, susceptis Ecclesie gubernacula non reliquit.*